

LBRIS

We know
books

Robert Marius Dincă

De râsul curcilor

Prefață, Emilia Dabu

Cristian PlusArt
Malu Mare, 2025

— Vine vremea când morții vor reveni la viață! repetă nebunul.

— Ușor, vericule! zice bulibașa. Asta mai lipsea, când sunt gata să ies premar, să se anuleze alegerile. Am mai învățat și descursul ăsta pe de rost, mai spune bulibașa, fluturând teancul de foi plin de bazaconii, după care, întorcându-se spre mine, îmi face cu ochiul. Și, continuă el, uitându-se spre ceilalți gură-cască, ăsta e un descurs despre drepturi. Despre norme și împrumuturi europene, salarii și pensii, despre...

Bulibașa rămâne câteva momente pe pauză, cerșindu-mi ajutorul, dar, văzând că nu mă grăbesc, își face singur o încheiere:

— ăsta e un descurs despre Mihai Curajosul, Ștefan cel Bătrân și toți ceilalți care i-au mai bătut pe unguri.

— Vine vremea când morții vor reveni la viață! nu se lasă nebunul. Iar acum ne apropiem. Ne apropiem de... Ne apropiem de...

— Ne apropiem de ce? izbucnim cu toții într-un glas, iar el ne fixează cu privirea lui obosită și ne lămurește:

- De sfârșit, desigur. Sfârșit.

Cuprins

Prefață:.....	7
Cel care ura florile.....	10
Neșansa de a fi cioban.....	15
Treaba cu mătura.....	21
Cezar Feșteleu.....	24
Cu dragostea în oase.....	28
Roșie să fie!.....	32
Când se adună anotimpurile.....	37
Impozite și taxe.....	42
Când Ionel era școlar.....	46
Sebastian Pierdut.....	50
Memento mori.....	57
Ușa cu două intrări.....	60
Ploua cu păsări mici și zgribulite.....	63
Sfântul duh.....	68
La shopping.....	73
La ghicit.....	78
Uite așa aș vrea să mor.....	81
Moș Gerilă.....	87
În absența unui câine.....	93
Lulu și Amazoana.....	96
Iepurașul bombonel.....	103
Cișmeaua.....	106
Despre păcate.....	109
Orice, dar n-o mai lăsa să scrie.....	113
Cucul și pupăza.....	117
Bulgarski napolitane.....	121

Hai să-ți zic o poezie.....	127
Discursul	132
Iubitele poezilor!	136
Așa mai vii de acasă.....	140
Poftiți la rime, cine mai dorește!	147
Xbox	151
Gura prostului	159
Hollywood	164
Dubla unu, cadrul doi	168
Ziua bursucilor	172
Pedalând.....	176
spre.....	180
infini.....	183
Are mama cățeluși	187
Treaba cu coarnele	190
Omul-bombă.....	197
De-ale lui Tălâmbă.....	205
Cât numeri până la zece.....	208
Pamperși și suzete.....	215
Corcodușul.....	220
Semaforul	224
De râsul curcilor.....	228
Era glacială.....	231

adaptată vremurilor, reinventându-se mereu în misteriosul său talent scriitoricesc, Robert Marius Dincă ne avertizează că binele din noi trece prin iadul din jur, iar înțelegerea este diferită pentru fiecare în parte. Aceasta devine marea taină, să găsești puncte comune în unicitatea fiecăruia. Haosul de pretutindeni, absurdul întâlnit la tot pasul, disprețul celui împlinit material față de cel superior în cunoaștere. Zbaterea înțeleptului spre supraviețuire într-o lume măcinată de urâtenia prostiei fără leac ori limite. Răzvrătirea omului viu printre semenii pietrificați. Iar el, observatorul, vorbitorul, dăruitorul, divinul din mijlocul infernului. Binecuvântat fie creatorul care își dăruiește scriitorii cu harul clipei de inspirație. Speranța este suprema prietenie a celor care știu că prin arta lor vor ajuta la supraviețuirea umanității, prin credința că, până la urmă, vom zâmbi sau măcar vom surâde. Iar el, autorul, ocrotitorul, a descoperit calea spre nemurire prin lumina cărților din inima sa.

Emilia Dabu,

Scriitoare, membru al Uniunii Scriitorilor din România

Sultanul se cocoloși mai bine în pernele ce-i umpleau jilțul, apoi, întorcându-se către cel care vorbea în locul lui, rosti:

— Sunt gata. Vreau o poveste din aia cu piramide, cu morminte secrete și cu mumii. Spune-i Shakirei că poate să înceapă.

— Șeherezada, zise Vorbitorul, prea măreția sa Sultanul, doarește să îi povestești ceva legat de morminte. Și ar fi și mai bine, dacă ar mai și ieși cineva din ele. Ceva în genul prostioarelor de speriat copiii.

Sultanul îl săgetă cu privirea, mormăi ceva în barbă de mame și tați nevolnici, dar acceptă descrierea.

— Dorința marelui Sultan e poruncă pentru mine, răspunse Povestitoarea. Povestea poartă numele: „Cel care ura florile”.

— E cu flori? întrebă Sultanul. Povestea ta e cu flori, Shakira?

— Șeherezada, zise Vorbitorul, sultanul te întreabă dacă ai dori niște curmale?

— Ce naiba?! izbucni Sultanul. Ai grijă cum traduci!

— Sultanul, continuă imperturbabil Vorbitorul, mi-a lădat priceperea de a cunoaște toate limbile Pământului.

— O secundă! icni Povestitoarea. Doar ca să știu că nu am luat-o razna, toți prezenți aici vorbim aceeași limbă, nu?

— Ai grijă! o atenționează Vorbitorul. Legea spune că o discuție între Sultan și o altă persoană nu se poate face decât prin mijlocirea celui care vorbește în numele lui. În cazul de față, prin mine.

— Gata! mormăi Sultanul. Las-o să povestească.

Povestitoarea deschise gura și dădu să înceapă când Vorbitorul traduse din nou:

— Sultanul, te întreabă dacă, în afară de curmale nu ai vrea și un pahar de vin.

Când Povestitoarea văzu cum flăcările prind a colora ochii Sul-tanului, se grăbi a-și începe povestea.

Cel care ura florile

Primul, pe poarta cimitirului, intrase Scândurică. Mic și slab, cu părul prins în coadă și cu mintea la horoscop. Că o mân-case pe aia de la radio să vorbească, iar pe el să o asculte.

Auzi și tu: Azi e ziua în care trecutul te va ajunge din urmă și va trebui să-i dai socoteală.

Cum să dai socoteală la aproape cincizeci de ani de viață într-o singură zi? Venise Apocalipsa și uitaseră ăștia de la meteo să o anunțe?

Acum, nu era ca și cum el credea neapărat în horoscop, dar asta nu însemna că dacă tu nu crezi în ceva, acel ceva nu există, nu?

Îngândurat, uitase să îl prevină, ca de obicei pe Tălâmbă, care îl urma, să aplece capul, iar acesta, cu doi metri și un pic ai lui, își plezni atât de tare fruntea de mesajul cu „Bine ați venit!”, încât îndoii instantaneu tabla.

— Hopa! făcu el, dându-se un pas înapoi. E ca atunci când semaforul era roșu, iar eu vedeam verde.

— Ai grijă! îl atenționează Scândurică.

Spuse asta fără niciun rost în cazul de față, dar i se aprinse un pic speranța. Poate că totul ținea de context. Poate că da, horoscopul era bun, dar era el prea negativist și nu îl deslușea cum trebuie.

Apoi, nici nu apucară bine să își obișnuiască picioarele cu buruienile, că Tălâmbă își îngropă talpa într-o baligă.

Strâmbând din nas, Scândurică icni:

— Pute mai rău decât Stan nebunul, iar ăla, de când l-au botezat, nici că s-a mai atins de apă.

— Că bine zici! îl aprobă Tălâmbă, privindu-l admirativ. Tu ești un tip deștept, Scândurică, dar ești mic și nu se vede. Mai mic decât rahatul ăsta verde! Uite cum mi-a trecut de gleznă și a urcat spre genunchi, de zici că-i plantă din aia alpinistă!

— Creier de găină în corp de balenă! filozofă Scândurică, după care îi făcu semn să îl urmeze.

Nu le luă mult să îl dezgroape, dar, când o făcură, pe Scân-durică iar îl luă gândurile alea cu horoscopul, că mortul zâm-bea de parcă toți ceilalți erau proști, iar el era singurul care înțe-lesese marea glumă cosmică.

— Uită-te și la ăsta?! se mirase Tălâmbă. Că te ia cu furni-cături de la furnici, și nu alta! E mort, dar încă mai rânjește faso-lea!

Se chinuiau să-i scoată inelul de pe deget, când mortul deschise larg ochii și oftă.

Ăla fu momentul în care Scândurică renunță la a mai gândi, deoarece Tălâmbă o luă la sănătoasa, iar el rămase pre-cum un cauciuc înțepat, față în față cu decedatul.

Stătu așa ceva vreme, timp în care mortul învia, iar el mu-rea, până când dădu Dumnezeu și prea bunii lui sfinți și apostoli ca Tălâmbă să îi observe lipsa și să se întoarcă după el.

— Ne pare rău, se scuză el, dar cred că prietenul meu s-a panicat într-un atac!

După care îl înhăță pe Scândurică de unul dintre bețele care îi țineau loc de brațe și îl smuci în direcția porții.

Atunci puterea evoluției își făcu efectul, că Scândurică își aminti brusc cum să fugă și să urle.

La ieșirea din cimitir dădură nas în nas cu Rică, polițistul care își făcea rondul de seară, dar trecură în goană pe lângă el, fără a-l saluta.

— Mârlani! comentă cel din urmă, după care își reluă drumul spre birt.

Mortul se ridică dintre scânduri, își trosni oasele înțelep-nite, după care, un pic dezorientat, o luă înspre casă. Când pași în hol, avu un șoc: cât vedeai cu ochii, flori.

— Asta e grădină, nu casă de om! mormăi el de-a dreptul oripilat.

Nevastă-sa, îmbrobodită cu basmaua trandafirie pe care el i-o cumpărase de la bâlci cu un an în urmă, îl fixă fără de vorbe.

— E și asta o chestie! concluzionă el. A fost nevoie să crăp, ca să te văd cu gura închisă. Vorbește, femeie! Ce-i cu atâtea flori? Altă treabă nu ai, decât să umpli casa cu pământ și găze?

Văzând că ea tot nu-și dezlegase limba, îl împunse un alt gând.

— Auzi, îi zise încruntat, ori poate ți-ai găsit deja pe un altul care să îți vânture saltelele?

În sfârșit, i se dezlegară și ei nodurile vorbirii, că îi răs-punse ca înjunghiată:

— N-am pe nimeni, mă pregăteam de pomeni, credeam că ai murit. Și florile ți le-a pus lumea la mormânt. Știam că nu-ți plac și le-am adus acasă.

Simțind cum prinde a se înfuria și, judecând că nervii îi fac rău stării actuale, el se întoarse pe loc, ca la armată și o luă înapoi spre cimitir.

Ăia doi, de încercaseră să îi șutească inelul, se așezaseră pe un ciot de bordură și se puseseră pe trâncănit..

Nici una, nici două, rupse o șipcă din gardul lui Tănase, ăla de care se zvonea că fugise cu preoteasa, și se înfipse în mijlocul vagabonzilor. Ăștia țipară cât îi ținea burduful, cu spaimă mare, de parcă s-ar fi culcat singuri și s-ar fi trezit însurați, și o întinseră pe străduța ce dădea spre birtul lui Chiorul. El îi urmări, cu șipca zvârcolindu-se în aer precum șarpele sub vorbele

Evei, dar nu avu noroc, că tăntălăul de Rică îi blocă înaintarea, făcându-i scăpați pe cei doi huligani.

Tăntălăul chiar dădu să ridice bastonul, dar mai apoi îl recunoscu și se chirci la față.

— Văleu, neică Valerică! Dar ce faci matale pe aici? Ești mort, neică! Pe toți sfinții că ești mort și îngropat!

— Sunt, mă! se stropși acesta. Și fac ce vreau, auzi? Că des-tul am făcut doar ce-au vrut alții o viață întreagă! Iar tu, dă-te din cale, că de nu te iau cu mine, să mor de te mint!

Rică se trase lângă o ulucă, simțind cum turul pantalonilor i se încarcă brusc cu o greutate suplimentară.

— Te las în pace, neică! chițai el ca un guzgan spânzurat de coadă. Te las...

Valerică se mai plimbă o vreme prin sat, după care se re-întoarse la cimitir.

Acolo, na chestie! Din mormântul lui, fășneau mănunchi-uri de flori. Se învărti în loc precum un guguștiuc beat, până îl pocni o idee.

Se duse la un alt mormânt, unul în dreptul căruia se vânturau doar buruieni, după care, opintindu-se, împinse lespede-a grea într-o parte. Înăuntru dădu peste o femeie. Tăcut, se făcu mic și se ghemui alături.

— Păi, ce faci? îl chestionă ea.

— Speram să pot rămâne, se scuză el. De unul singur e plictiseală mare.

— Asta cam așa e, aprobă ea. Dar, mai întâi, ajută-mă să tragem înapoi lespede-a, că altfel ne usucă de tot soarele.

Cu chiu, cu vai, reușiră.

— Acum, zise ea, chiar că ne-am blocat. În vecii vecilor nu mai ieșim de aici.

— Păi, și de ce am face-o?! se miră el. Crede-mă că aici e mai bine decât oriunde. Mai bine, spune-mi ceva despre tine, să mai treacă vremea.

— Ce să zic? Toată viața mea am fost florăreasă. O să-ți povestesc despre toate florile din lume.

Când o auzi, începu să lovească din răspuțeri lespezea, dar fără vreo șansă de a o urni.

— Ce faci? îl întrebă ea. Ce se întâmplă cu tine?

El, închizându-și ochii, murmură printre dinți:

— Cred că am un din ăla, cum se numește?!... Atac de nervozitate, sau cum naiba i-o spune!

— Înțeleg! spuse ea. Încearcă să te liniștești. Deoarece avem tot timpul din lume, vom începe în ordine alfabetică. Astăzi vom vorbi despre anemonă, o floare delicată care simbolizează sinceritatea și care era vestită încă din timpuri memoriale pentru protecția împotriva răului. O floare preferată de...

— Fir-aș al naibii! zbieră el. Ia-mă, Doamne! Ia-mă!

— ... de mirese, continuă ea. Anemona este o floare des asociată cu dragostea, cu prima întâlnire, cu...

— O, Doamne! urlă el. Trimite pe cineva să mă dezgroape că îi dau inelul cu deget cu tot!

— ... cu prima viziune a celui iubit, își reluu ea prelegerea. Se regăsește în nuanțe superbe de roz, albastru, alb și violet și...

— Auzi, o întrerupse el, n-ai văzut, cumva, pe aici vreo poartă din aia care duce spre Iad? Că eu aș căm vrea să plec.

— Înțeleptule, porunci Sultanul, trage tu învățăturile la această poveste a Shakirei.

Înțeleptul își ridică tulburarea ochilor din aburul narghilei și cugetă:

— Sabrina, începu Înțeleptul, nici măcar buruiana cuprinzătoare a morții nu poate împiedica nașterea florii de cireș.

Sultanul rămase un pic pe gânduri. Când se dezmetici cât de cât, se întoarse spre Vorbitor.

— Vorbitorule, spune-i Shakirei că niciodată nu mi-a fost frică de ceva. Nici nu împlinisem bine cinci ani și deja omorâsem primul leu.

— Șeherezada, Sultanul spune că în ziua în care a împlinit zece ani, a fost foarte curajos. Din greșeală, s-a pus cu fundul pe un pui de găină și i-a rupt un picior.

— Pui de cățea! mârâi Sultanul. Ce vorbe aiurite îți scuipe botul?

— Sultanul, traduse Vorbitorul, îți laudă frumusețea, Șeherezada, pe care o compară cu cea a unei cămile.

— Ești cumva idiot? întrebă Povestitoarea, fixându-l pe Vorbitor cu ochii ei de gheață.

— Mărite Sultane, zise Vorbitorul, Șeherezada ți-a pus o întrebare.

— Înghiți-te-ar Pământul! blestemă Povestitoarea, după care se grăbi cu următoarea poveste.

Neșansa de a fi cioban

Am trăit cu ideea că, pentru cei care l-au găsit pe Dumnezeu, a merge la biserică e ca și cum, golind cana de apă, ai căuta prima picătură. Asta a fost scuza pentru care nu m-am

îngrămădit la cumpărat lumânări și la pupat moaște. Dintotdeauna am crezut cu tărie că eu și cu cel de sus avem o relație specială.

Doar că, în primele zile, după ce am murit, m-a cam luat cu păreri de rău.

Poate că, dacă aș fi renunțat la a mai citi câte o carte și aș fi practicat și eu sportul credinței, nu m-aș mai fi plimbat în prezent prin cimitir, cu mintea aiurea și lipsit de scop.

Apoi l-am întâlnit pe Petrache, zis și „Țârcovnicul”, care se născuse la poarta bisericii și căruia îi crăpase inima în timpul unei slujbe.

— Stai liniștit! mi-a spus acesta. Nu biserica, credința e bițelul către rai.

— Asta înseamnă că tu nu ai fost credincios?

— A, nu! zâmbise Țârcovnicul cu sfertul de dinți pe care îi mai avea. Eu am avut credință cât un pluton de popi. Până la Dumnezeu, cum s-ar zice, dar Dumnezeul nostru, nu cel din ceruri. Vezi tu, dacă îți pui un ghiozdan în spate și o cravată de pionier, nu înseamnă că ești școlar. Eu vorbesc de credința aia prin care îți înțelegi rostul la nivel universal. Viziune, imaginație, prelucrare interioară, toate astea mi-au lipsit. Nu poți angaja un detectiv care să îți găsească locul în puzzle. Asta trebuie să o faci tu, că altfel, când îți vine vremea să semnezi condica, te trezești pe pătrățica altuia și nu rămâi din viața asta decât cu încă o părere de rău. Autobuzul spre rai a venit, a oprit acolo unde ar fi trebuit să fii, dar, negăsindu-te, și-a continuat drumul.

— Totul e pierdut! am mormăit, îngândurat.

— Nu chiar, mi-a explicat Țârcovnicul. Sunt trei autobuze mari și late. Unul care aduce pe lumea asta, altul care îi ia pe cei care și-au găsit stația și un altul pentru întârziiați. Ultimul e pentru cei care și-au trăit traiul, și-au mâncat mălaiul, dar umblă

brambura prin cimitir, umplând non-existența cu discuții filozofice. Când ne vom înțelege tiparul, vom auzi claxonul și ne vom ocupa locul de la geam.

— Când îl vei înțelege, mi-l explici și mie?

Țârcovnicul surâde.

— Asta nu e ceva ce se poate transmite mai departe. Au încercat Iisus, Budha și Mahomed, iar noi, după mii de ani de răstălmăciri și supoziții încă ne mai prindem urechile. Înțelegerea e diferită pentru fiecare în parte. Asta e marele test: să găsești punctele comune din unicitate.

În timp ce îl ascult cu gura căscată și mintea frământată, trece pe lângă noi un tip pe la cincizeci de ani, cu mâinile ocupate de un buchet de flori și o sticlă de vin roșu.

— Nu ne vede, nu ne aude, mă liniștește Țârcovnicul. Ești nou în branșa asta, nu îl cunoști. Vine la mormântul lui taică-su. Îi lasă florile și vinul, lăcrimează un pic și pleacă. Face asta odată la trei luni. După ce pleacă, florile ajung la Marieta, iar vinul la Vasile. Chestia e că sicriul e gol, neica Manole a plecat demult.

— Păi unde să plece?! fac eu, nedumerit.

— A prins autobuzul.

— Ha! exclam prostit și surescitat în același timp. Păi și cum a reușit Manole asta să își găsească locul? A fost vreun filozof, vreun mare învățat?

Țârcovnicul se scarpină în barbă.

— Nu prea, îmi răspunde sec. Tot ce a făcut Manole în viață a fost să pască oile.

— Pe bune?! mă mir eu. Deci e ceva religios la mijloc. Ceva legat de Dumnezeu, că el e păstorul nostru, iar noi oițele, nu?

— Nu.

Țârcovnicul dă dezaprobator din cap.

— Cred că, mai degrabă, Manole, fiind mereu doar în mijlocul oilor, nu s-a lăsat influențat de ceilalți semeni. Astfel și-a păstrat drumul în viață. Calea pe care trebuia să o urmeze.

Mă sprijin de o cruce, buimac.

Dacă aș fi fost și eu cioban! Bunicii au fost cei care mi-au răpit șansa. Au vrut ei să se mute la oraș, că nu le mai plăcea, domnule, țara! Unde mai pui că, la țară, mănânci totul bio din grădina ta, mori sănătos, vorba aia!

— Ce ar mai fi mers acum o țigară! murmur.

— Ascultă la mine! mă atenționează Țârcovnicul. Fumatul ăsta o să te omoare.

O glumă de doi bani, dar aste nu îl oprește să râdă ca nebunul.

— Behe-he! face o oaie, apărută din senin.

E plină de scaieți și ține în colțul gurii un buchet de flori de câmp.

— O fi vreun semn! mă ambalez eu imediat. Hai, oițo, vino încoace! O să am grijă de tine, îți promit. Când apare autobuzul, îți fac loc pe scaun lângă mine.

— Behe-he-he! îmi răspunde oaia, după care se apleacă deasupra mormântului lui Manole, lasă florile și dispare după crucile prăfuite.

— Hai că asta a fost bună! admite Țârcovnicul. Acum, dacă mă gândesc mai bine, Manole fiind mereu doar în mijlocul oilor, să nu fi făcut vreo trăsnaie cu vreuna din ele.

— N-ar fi imposibil! îi susțin eu ideea. După poză, Manole nu a fost el un bărbat prea arătos, dar, unei oi, presupun că i-ar fi fugit ochii după el.

— Ce ți-e și cu dragostea asta! proclamă Țârcovnicul, iar eu, neștiind ce să mai spun, mă scarpin în creștet.

Cum stăm noi prinși de gânduri, apare și un berbec cu un buchet de trandafiri roșii între dinți. Îl lasă la crucea lui Manole, după care se face nevăzut.

— Complicată treabă! mormăi eu.

Țârcovnicul se întinde după buchetul de trandafiri și extrage din mijlocul lui un bilețel. Îl despătorește și citește cu glas tare:

— Behe-behehe-hehe...

— Șeherezada, spuse Vorbitorul, minunata ta poveste cu oaia îi aduce aminte Sultanului de prima lui iubire.

— Eu nu am zis nimic! negă Sultanul. Porcul ăsta de câine îmi pune vorbe în gură.

— Șeherezada, traduse Vorbitorul, Sultanul e mulțumit. Ca să te răsplătească, va ucide cu mâinile goale un leu.

Sultanul îi făcu semn celui care îl păzea, iar acesta îl pocni brusc pe Vorbitor, întorcându-l în loc.

După câteva momente, Vorbitorul declamă:

— Buruiana cireșului nu acoperă florile morții!

— Ce naiba!? se miră Sultanul.

— Interesant, murmură Înțeleptul.

— Interesant?! făcu Sultanul. Chiar nu poți să vezi că încearcă să îți ia locul, mare Înțelept? Că eu nu am ce face cu mai mulți înțelepți. Cât de prost aș fi, dacă aș avea nevoie nu de unul, ci de doi?

— Adevărat! fu de acord Înțeleptul.

După care îi făcu semn Păzitorului, care îi mai repezi o palmă.

— Șeherezada, rosti Vorbitorul, lumina sa, Sultanul, dorește să îți povestești ceva legat de morminte. Și ar fi și mai bine, dacă ar mai ieși și cineva din ele. Ceva în genul prostioarelor de speriat copiii.

— L-ai lovit prea tare și l-ai stricat! zise Sultanul către Păzitor, iar Povestitoarea, văzând cum cel din urmă, își ridică din nou palma, în încercarea de a-i repara Sultanului Vorbitorul, își revărsă gândurile într-o nouă poveste.

Treaba cu mătura

Tălâmbă, după cum i se mai spune, e înalt și masiv. Pe el, uniforma de paznic stă gata să pleznească. Se plimbă agale prin fața Primăriei, trăgându-se, din când în când, de turul pantalonilor. Scoate din gură, sub forma unei bălmăjeli de sunete, o chestie ce se vrea a fi un fluierat.

De la unul din geamuri, îl urmărește domnul Victor Fonte, poreclit și Scândurică. Strâmb și slab, dar posedat de cea mai vicleană privire.

Îmbrăcat la patru ace, arată ca unul care, dacă ar face vreun pact cu Diavolul, cu siguranță ar ieși în câștig.

— Băi, legiune! strigă la Tălâmbă. Când iei o pauză de fluierat, urcă până la mine.

— S-a făcut, îi răspunde acesta, continuându-și îndeletnicirea.

Îl lasă puțin, după care încearcă să îl lămurească.

— Am vrut să zic să vii acum.

— Păi nu am luat pauză! se miră Tălâmbă.

— Și când o iei?

— Nu-i sigur. Uneori fluier toată ziua.

— Atunci vino acum și fluieri la noapte.

— Păi, și la noapte cine mă plătește? întrebă Tălâmbă, dar își întrerupe rondul și intră în clădire.

Ușa biroului e larg deschisă.

— Eu nu prea îți înțeleg menirea, zice Scândurică.

Tălâmbă ridică din sprâncene.

— Ce-i aia? Matale ești cu horoscoape, cu de-astea?

Scândurică oftează.

— Te urmăresc de zile bune. Când ești pe tură, nici naiba nu mai intră în Primărie. Oamenii care vin, ori fac cale întoarsă, când îți văd mutra de bulldog, ori le dai tu cu flit. Miercuri nu l-ai lăsat să intre nici pe Sandu, și ăsta lucrează aici de trei mandate.

— Nu-l cunoșteam. Domnul primar a spus că vrea liniște, iar eu asta îi dau. Ca la tarabă: dacă ceri castraveți, n-o să-ți dau morcovi, nu?

— Măi, omule, dă-le încolo de legume! Toți vin aici cu un scop, să își rezolve o problemă.

— Nu cred, se strâmbă Tălâmbă. Florin, de pe tura cealaltă, mi-a explicat clar că Primăria e ca cimitirul: degeaba ceri ceva, că mortul nu are cum să-ți dea.

Scândurică își trage de nodul de la cravată.

— Auzi, port discuții filozofice cu o găină. Măi, Tălâmbă, că am înțeles că așa ți se spune, ce mai încolo și încoace! Eu zic că tu cam arzi gazul de pomană. Începând de azi, schimbăm placa. Vreau să te văd muncind. Așa că, du-te la secretara mea în birou și dă o mătură pe acolo. Fă și tu ceva!

Tălâmbă rânjește ca un tembel.

— Cum să nu! Păi aia nu are nici douăzeci împliniți, îi dau, vere, îi dau. Nu ai văzut că toți se uită după fundul ei? Acum mă duc și îi dau o mătură. Dar, îi zic că mi-ai dat tu voie, sau mă duc pur și simplu?

După câteva secunde de șoc, Scândurică răcnește:

— Bă, nesimțitule, tu despre ce naiba vorbești?!

Precum un câine bălos, Tălâmbă îi face cu ochiul.

— Păi, mă duc și îi trag o mătură, nu? M-aș bucura enorm, că ar fi pentru prima oară când aș mătura și eu.

— Bă, tu ai târâțe în cap, sau ce dracu?! Ți-am zis să-i dai o mătură pe jos.

— Aha! Păi eu îi dau și pe jos șeful, dar tu crezi că vrea cucoana aia cu tocure până la genunchi să-și frece fusta de podea? Mai bine îi dau o mătură pe birou...

Scândurică își freacă fruntea, uitându-se la el din toate părțile. Făcând un efort imens să se calmeze, îi mai explică o dată.

— Mă, omule, ascultă bine! Vreau să iei o mătură, adică obiectul acela cu care se mătură, să te duci cu acea mătură în biroul secretarei și să dai cu ea pe jos. Să mături! Cu mătura, nu cu secretara!

Tălâmbă se bosumflă.

— Acum am înțeles. Dacă explicai mai bine de la început, nu mai pierdeam timpul.

Înarmat cu o mătură, intră în biroul secretarei. O privește ofuscat, după care aruncă obiectul într-un colț. Femeia îl întreabă mirată:

— Nu te supăra, dar poți să îmi explici ce tocmai ai făcut?

— Cum, ce am făcut? Eu am făcut ce trebuia să fac. De data asta, fii și tu atentă.

Tălâmbă ridică mătura, după care o lasă să cadă pe podea.

— Acum te-ai prins?

— Păi... ai avut o mătură în mână și acum e jos. Dar, nu înțe...

— Acum, înțelegi. Eu am dat cu mătura pe jos la tine în birou. Să le zici la toți dacă întreabă, să știe că sunt om pe care te poți baza, da?

Secretara îl fixează blocată, fără a reuși să mai scoată vreun cuvânt. Tălâmbă iese pe ușă, murmurând:

— Au dreptate ăia care spun că secretarele sunt proaste.

— Ha! face Sultanul. M-ai făcut să râd, Shakira! Nu te poți pune cu proștii, că ei au mereu mintea odihnită.

— Șeherezada, traduse Vorbitorul, marele Sultan îți transmite că poți începe următoarea poveste, că el are mintea odihnită.

Cezar Feșteleu

Așa îl cheamă și e tot ce are. Restul e relativ.

Această importanță a efemerității a înțeles-o destul de târziu. Nu a descoperit-o precum alții prin descifrarea înțeleșurilor universale, nici prin viziuni divine, ci într-un mod mult mai simplu: cu ajutorul nevestei.

Cu toate că el, de felul lui, e un tip politic, nu îi poate mulțumi vreodată. Cum vrea să deschidă gura pentru a-și exprima grațitudinea, parcă îl ține un jungă.

Doamna Feșteleu, printre multe-multe altele, își urăște numele. După căsătorie s-a dezumflat precum un balon înțepat.

— Dragă, a zis ea îmbufnată, credeam că „Cezar” e numele de familie.

El a rămas cu gura căscată. Nu a priceput cum ea ar fi putut avea impresia că părinții lui, dintre atâtea și atâtea nume, i l-ar fi ales pe cel de „Feșteleu”.

Dar toate vin, toate se duc și nu rămâi decât cu nimicul, căruia încerci să-i pui o etichetă cât mai strălucitoare, pentru a-i da o anumită valoare, nu?

Cu Tudorel era altă treabă. Cu el copilărise. Gagicar mare, fante de mahala. Mirela, viitoarea doamnă Feșteleu, a fost prima femeie pe care Tudorel nu i-o „suflase”. Mirat de „bunăvoința” lui, l-a chestionat în legătură cu acest aspect.

Tudorel i-a răspuns:

— Măi, Cezare, cum să-ți zic eu, ca să pricepi mai bine... Mie îmi plac femeile cu mâinile scurte, iar Mirela nu e una dintre ele. Ea numai cu unghiile și ajunge până în Alaska. Știi tu, genul de coafor și mall. Fără muncă, fără spor. Așa că ți-o las ție. Să fiți fericiți!

Ușor de spus, greu de înfăptuit.

Tot Tudorel îl cooptase în „afacerea mileniului 3”.

— Noi doi și o mână de oameni. În șantier; vopsitorie, particulari. O să fim patroni, banii o să curgă. O să trebuiască să faci un împrumut la bancă, dar să nu îți faci griji, că îl acoperim, auzi? Te bagi sau nu?

Se băgase.

Numai că, fix atunci când afacerea începuse să se miște un pic, Tudorel renunțase.

— Spanioloaică tânără, Cezărică. Vână pe ea, tată, precum tăurașii. Caută matador, așa că plec.

Și se ușchise. După el și cei câțiva muncitori.

Brusc, Cezar se trezise singur. El comanda, el executa. Munca era grea, dar tot mai bine ca acasă, sub lupa necruțătoare a soției.

Nevoit să meargă mai departe, începuse să își dea două salarii diferite.

Într-o lună lua unul de șef, „binecuvântat”, iar în cealaltă unul „anemic”, de simplu angajat.

Astfel că doamna Feșteleu îl iubea direct proporțional. Când îl striga „Cezărel”, când „Feștelică”, dar la bani nu făcea diferența, toți intrau în portmoneul ei și dispăreau ca prin magie.

Cum sosea iarna, cu primii ei fulgi de zăpadă, doamna Feșteleu voia la munte. Cum venea vara, hai să mergem la mare! Au trecut ceva ani, până când în mintea lui Cezărel, ceva a început să scârțâie.

Erau pe la începutul lui decembrie, când soția l-a anunțat că vor merge la Sinaia.

— Stai un pic! s-a eschivat el. De câte zile e vorba?

— O săptămână-două, acolo, că m-am săturat și eu toată ziua, ba în casă, ba la cumpărături.

— Oho! a exclamat Cezar. Cam multe zile, iubi. Nu știu, chiar nu știu. O să vorbesc mâine, să văd dacă mă lasă.

Ea l-a privit buimacă.

— Să te lase? Păi cine să te lase?

— Șeful, a zis el.

— Ce ai Cezare, te-ai tâmpit? Care șef? Tu nu ai șef!

— Cum să nu! i-a replicat el. Luna asta am, că sunt simplu angajat, iar șeful e plin de draci, că toată ziua îmi stă pe cap. De abia de luna viitoare, scap de el.

Ea l-a privit așa cum privești un țăntar căruia de abia i-ai tras un jet de spray în nas, după care a explodat:

— Știi ce? Las-o baltă, mergem în ianuarie.

Și uite așa, a sosit și următoarea zi de salariu.

— Cezărel, iubirea vieții mele. Ai adus banii? Mergem la munte?

El a clătinat ușor din cap.

— Nu vreau să îți stric cheful, dar nu cred că e posibil.

Vezi, tu: am un singur angajat și nu am cum să-l las de capul lui.

Ea a izbucnit înfuriată:

— La dracu, Cezare! Mă scoți din minți! Tu ești angajatul!

Tu!

El i-a explicat pe cât se poate de calm:

— Țin să te contrazic, scumpo. Luna asta sunt șef.

Pe data de 1 februarie, sub asaltul unui soare mult prea îndrăzneț pentru acea perioadă, domnul Cezar Feșteleu, simplu angajat la vopsitorie își folosea casca de protecție în loc de tobă. Ritmul pe care îl bătea cu degetele îl ajuta să anticipeze următoarea rundă cu madam Feșteleu, când un ciocan scăpat de un muncitor neatent i-a aterizat fix în moalele capului.

Acum stă cu noi, sprijinit de gardul cimitirului, povestindu-ne întreaga tărașenie.

— Ce mai contează?! îl încurajez eu. Ai scăpat, nu?

— Și nu numai! îmi întărește spusele Țărcovnicul. Uită-te și tu la el cum arată! Ascultă la un om bătrân, că mai rar vezi așa ceva. Ție moartea chiar îți prinde bine, Cezărică!